

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România 40 lei
 6 luni 20 „
 3 luni 10 „
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI—5
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S'a terminat de imprimat și s'a început punerea în vânzare a marelui și utilului lucrări: *Repertoriul general de jurisprudență Română a Înaltei Curți de Casație (1862—1906)* de d-l I. C. Barozzi.

Lucrarea completă cuprinde patru mari volume și costă lei 60 broșate, adică 15 lei fie-care volum.

Cine dorește a le poseda elegant legate aceste patru volume plătește în plus: 8 lei legătura în pânză; 12 lei cu piele la cotor și 14 lei cu piele peste tot flexibil.

S U M A R

Studiul Statisticei (urmăre), de d-l L-t D-r G. Danielopol;

JURISPRUDENȚA:

Curtea de Casație, s. I: Gh. I. Stroe și C. Tomșeneanu cu Afina I. Negulescu;

Idem, s. III: Ministerul finanțelor cu N. Franco;

Curtea de apel București, s. III: Zoe Slătineanu cu Goldwurm;

Tribunalul Ilfov, s. III: Ministerul public cu T. Borneanu;

Judecătoria rurală Onești (Bacău): Vasile Bucur, contravenție la legea bănturilor spirtoase.

STUDIUL STATISTICEI

(Urmare *)

CAP. VIII

Recensământul

Recensământ se numește socoteala care se face asupra numărului persoanelor sau asupra numărului lucrurilor.

În legislația militară, recensământ se numește *Consiliul care are îndatorirea de a verifica tablourile dresate de fiecare comună în parte, în cari sunt trecuți tinerii cari sunt chemați a satisface Legea recrutării.*

Recensământul este necesar pentru că numai, după ce a fost făcut, după dănsul se poate calcula forțele unui Stat și repartiziunea egală, în-

tre membrii Societății, a dărilor ce aceștia urmează a le vărsa în folosul Statului.

Din întreaga operațiune a statisticei, aceasta este cea mai importantă lucrare, și dintre toate popoarele actuale, singură Franța, sub acest raport, a ajuns la maximum de dezvoltare.

Revoluțiunea franceză dela 1789 a luat din mână preștorii actele stării civile și le-a încredințat administrațiunii municipale.

Ca *vechime*, recensământul îl găsim și în timpurile cele mai depărtate.

Așa, la israeliți găsim recensământul făcut de Moise și Aron în deșert. Toate triburile făceau parte din acest recensământ, afară de tribul lui Levi. Totalul ebreilor era de 603.550 oameni în stare de a lupta. David, urmând exemplul lui Moise, ordonă și el un recensământ, și din Cărțile Regilor reiese că poporul ebreesc se urca la numărul de 1.300.000 oameni. Recensământul armatei se făcea atunci într-o incintă unde încapea 10.000 oameni odată.

Servius Tullius ordonă numărarea locuitorilor republicei la 5 ani odată, fapt care s'a urmat întocmai. În recensământul astfel ordonat se cuprindeau indivizii: după nume, etate, calitatea și profesiunea cetățeanului, de asemeni și datele relative la: soție, copii și părinții lui.

Mai târziu se trecea în a tablou și numele sclavilor cu tot ce posedau ei. Sub Servius Tullius recensământul a dat numărul de 80.000 oameni, cari erau în stare de a purta armele, fapt care pare a fi îndoișor, căci la fondarea Romei se crede că erau numai 6.000 de oameni. Sub Pompeius și Crassus, cari au fost censori, recensământul a arătat că republica avea 400.000 soldați. Octavian August a întins recensământul la întreg imperiul, ordonând în trei rânduri a se face și reface recensământul general.

Pentru a lua parte la al doilea recensământ, Iosef și Maria au fost nevoiți a veni în Bethlehem, când Sf. Maria, oprindu-se la un han, născu în

*) Vezi *Curierul Judiciar* No. 58, 60, 63, 67 și 81 din 1907.

iesele unui grajd pe Mântuitorul nostru *Isus Christos*.

În veacul de mijloc, de asemeni, se întrebuința recensământul la feudali, care, mai apoi, a fost completat și cu ridicări de planuri a imobilelor funciare pentru ca în urmă să se poată opera cadastrul.

Astăzi, când se face un recensământ, nu se face numai numărarea populației și a pământurilor, ci încă se fac toate combinațiile și clasificările posibile a faptelor, și, prin ajutorul lor, se obține toate elementele cari ne poate fixa averea publică.

Un recensământ făcut de o comună nu prea prezintă așa multă garanție, căci, de multe ori, capii comunei, în scopul de a da o importanță mai mare localității, trec un număr mai mare de locuitori; iar, când este vorba de a declara animalele existente în comună, le declară mai puține, pentru ca mai târziu comuna să nu sufere o nouă impunere. Numărul de locuitori, în recensământ, îl arată comuna adesea mai mare, pentru ca să-și poată legitima acordarea unei cereri a comunei.

În veacul de mijloc, prin numărarea locuitorilor se înțelegea declarația pe care vasalul o făcea seigneurului, și prin care indica dânsul tot ce era în fișul ce i se încredințase.

În Franța, primul recensământ, lucrat cu regularitate, îl găsim în anul 1800; el a fost prescris prin un ordin al ministerului de interne la 20 Floreal, anul al VII-lea, și lucrat de însuși Guvernul francez.

Ordonanța regală dela 16 Ianuarie 1822 hotărâ facerea recensământului la 5 ani odată.

Un recensământ, ca să poată fi bun, trebuie să fie *personal* și *nominativ*; cu alte cuvinte, acel care culege numerele, și se prezintă la locuitori, să fie numit personal în această misiune. Cei mai buni culegători de numere sunt însăși locuitorii comunelor în cari se face recensământul. Se va face excepție numai pentru populațiile nomade; recensământul lor se face în bloc.

Pentru executarea operațiunilor se întrebuințează *tabelele de recensământ* pe comune și *tabelele recapitulative* pe județe (vezi formularele No. I, II și III, pentru nașteri, căsătorii și decese ce vor fi publicate la finele lucrării).

Toate cheltuielile, privitoare la recensământ, sunt suportate de comuna în care se operează.

Recensământul se ordonă de Ministerul de interne, care înaintează Prefectului de județ *tabelele recapitulative*, trimițând câte 2 exemplare la fiecare comună rurală. Unul din exemplare, în urmă,

este trimis la prefectură și care se despoaie, iar un al doilea este păstrat în arhiva comunei.

Recensământul se face direct de primar. În orașe, primarul este ajutat de agenții însărcinați cu strângerea contribuțiilor directe și indirecte și cari primesc ordine și instrucțiuni, în acest sens, direct dela Ministerul de finanțe. Ei fac acest serviciu cu ocaziunea recensământului ordonat în interesul fiscoiului țării.

Pentru un guvern, recensământul populației are două mari avantagii; așa, din punctul de vedere politic, prezintă avantajul că poate guvernul să-și dea perfect seamă de resursele și trebuințele țării, așa că la un moment dat să-și poată da bine seama de creșterea sau descreșterea progresului; al doilea avantaj, adus de recensământ, e acela adus administrației, căci, după cum am spus, o servește, dându-i exactitate în cunoașterea numărului populației dela care în urmă depinde regularea serviciilor publice. Așa dar, cu recensământul putem ști, din timp, contribuțiile aduse de patente, cunoaștem numărul necesar de ajutoare de primari și consilieri ce urmează să funcționeze în fiecare comună.

Tot recensământul servește foarte mult și științei economiei politice, pentru că mișcarea populației formează partea cea mai importantă a acestei științe. Studiind cu amănunțime evoluțiunile populației din timpul unei anumite epoci, ajungem a cunoaște că evenimentele, cari par a depinde cât mai mult de conștiința și de libertatea fiecăruia, și, ca atare, sunt supuse întâmplării, ca: căsătoriile, delictele, etc., nu prezintă un adevăr, de oarece din studiu reiese că ele se succed într-o anumită perioadă; de aceea mulți economiști a definit, sub denumirea de *lege statistică*, mișcarea efectuată de întâmplare. Cuvântul acesta însă de lege statistică trebuie luat într'un sens foarte absolut (vezi Maurice Block «Statistique dela France, comparée avec les autres États de l'Europe»).

Mișcarea populației este constatată fie prin recensământele generale facute la anumite epoci, fie prin controlul statistic al actelor stării civile, control care azi este foarte bine asigurat.

În Franța abia la finele secolului XVII s'au cules primele date oficiale asupra numărului populației.

Această idee a fost inspirată de Mareșalul Vauban, care în lucrarea sa intitulată «Dixme royale» arată rezultatele ce s'au dobândit.

Într'un recensământ este nevoie a se ține seamă de următoarele condițiuni relative la starea persoanelor, adică de:

1. Distribuția populației, clasată pe comune;
2. Populațiunea luată după sex;

3. Populațiunea cu referință la statul civil (naștere, căsătorie, moarte, divorț, recăsătorire, etc.);
4. Populațiunea ordonată după naționalitate;
5. Populația ordonată după etate (după origina);
6. Populația ordonată după profesiune;
7. Populația infirmă, și
8. Populația orașelor și a capitalelor, formându-se un tablou comparativ.

(Va urma)

L-t Dr. G. Danielopol

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 10 Septembrie 1908

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Prim-președinte

Gh. I. Stroe și C. Tomșeneanu cu Atina I. Negulescu

Legea pentru regularea și consolidarea drepturilor de concesiuni petrolifere. — Constituirea ei. — Imposibilitatea primului-președinte de a lua parte în comisie în timpul vacanțelor. — Dacă ea e legal constituită când e prezidată de președintele secțiunii de vacanță.

Hotărîre — Pronunțarea ei când președintele pierdeuse calitatea de președinte de vacanță. — Validitatea acelei hotărîri. — (Art. 5 și 6 din Legea pentru concesiuni petrolifere și art. 11 din regulamentul acelei legi)

1. După art. 5 și 6 din Legea pentru regularea și consolidarea drepturilor petrolifere și art. 11 din regulamentul acelei legi, prezența primului președinte la consolidare este cerută sub pedeapsă de nulitate, chiar și în timpul vacanțelor, când primul președinte nu ar fi ca președinte al vacanțelor, și numai în caz de absență motivată poate fi înlocuit cu președintele secțiunii vacanțelor.

Prin urmare, când se constată în fapt că, în ziua când s'a judecat consolidarea, primul președinte al tribunalului se găsea în imposibilitate de a lua parte la comisiune, acea comisiune se consideră ca legal constituită sub președenția președintelui secțiunii de vacanță.

2. Faptul că hotărîrea unei comisii de consolidare a fost pronunțată în timpul când cel ce a prezidat comisia nu mai avea calitatea de președinte al secțiunii vacanțelor, nu poate să atragă anularea acelei hotărîri, când este stabilit că, în timpul în care comisiunea a făcut cercetările și a ascultat pe părți la localitate, președintele ei avea calitatea de președinte al secțiunii vacanțelor, înlocuind pe primul președinte, a cărui absență era justificată.

Decizia 298/908. — Respins recursul făcut de G. I. Stroe și C. Tomșeneanu, contra deciziei Curții de apel București s. III No. 74/908 *), dată în proces cu Atina I. Negulescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat George G. Danielopol, în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l avocat Romulus Bolintineanu, în combateri

Deliberând,

Asupra motiunii de casare :

« Violarea art. 5 și 6 din Legea de consolidare și art. 11 din regulamentul acelei legi, întrucât comisiunea de consolidare

nu a fost prezidată de d-l prim-președinte al Tribunalului Prahova, cum cere sus citatele articole, ci de d-l președinte al secției a II-a al acelui tribunal, ca președinte de vacanță. Și chiar dacă primul-președinte era în imposibilitate materială de a lua parte la judecarea cererii de consolidare, lipsa sa trebuia constatată și motivată în hotărîrea ce s'a dat.

Având în vedere deciziunea, supusă recursului, prin care Curtea de fond a confirmat hotărîrea cu No. 264/907 a comisiei pentru regularea și consolidarea drepturilor de concesiuni petrolifere din județul Prahova :

Considerând că, după dispozițiunile art. 5 și 6 din Legea pentru regularea și consolidarea drepturilor petrolifere și art. 11 din regulamentul acelei legi, prezența primului președinte la comisiunea de consolidare este cerută, sub pedeapsă de nulitate, chiar și în timpul vacanțelor, când primul președinte nu ar fi ca președinte al vacanțelor, și numai în caz de absență motivată poate fi înlocuit cu președintele secțiunii vacanțelor ;

Considerând că, în speță, Curtea de fond, întemeindu-se pe certificatul arătat în deciziunea atacată, constată în fapt că, în ziua când s'a judecat consolidarea în chestiune, primul președinte al tribunalului se găsea în imposibilitate de a lua parte la comisiune fiind plecat în străinătate pe timpul vacanțelor mari, astfel că absența sa și înlocuirea cu președintele secțiunii a II-a a tribunalului Prahova, care, ca președinte al secțiunii de vacanță, a prezidat comisiunea este cu suficiență motivată ;

Considerând că, astfel fiind, sus arătatul mijloc de casare se găsește neîntemeiat.

Asupra motiunii al doilea de casare :

« Chiar dacă din interpretarea textelor de lege, citate în motivul I de casare, s'ar admite că președintele de vacanță poate înlocui pe primul președinte al tribunalului, fără să fie nevoie ca lipsa primului președinte să fie motivată încă, întrucât, în cazul de față, hotărîrea s'a pronunțat la 1 August, d-l Bădescu-Roșiori nu mai putea pronunța, ca președinte de vacanță, căci la 1 August nu mai avea d-sa această calitate, dar un alt judecător al Tribunalului Prahova ».

Considerând că se constată din sus citata hotărîre, cu No. 264/907, că comisiunea s'a transportat în localitate în zilele de 29 și 31 Iulie 1907, când a ascultat pe părți, pe vecini, culegând toate probele ce s'au administrat, iar, în lipsă de timp material, a amânât numai pronunțarea rezultatului, pentru ziua de 1 August, la reședința Tribunalului de Prahova, în Ploiești, unde și când a pronunțat hotărîrea ;

Considerând, dar, că întrucât se constată că Comisiunea prezidată de președintele Tribunalului Prahova, secția de vacanță, N. Bădescu-Roșiori, a judecat afacerea în timpul când acesta funcționa ca președinte de vacanță și în lipsa motivată a primului președinte, nici acest mijloc de casare nu este întemeiat ;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 20 Maiu 1908

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Ministerul finanțelor cu N. Franco

Metale prețioase. — Marcarea obiectelor fabricate din aceste metale. — Monetele străine sunt supuse marcatului numai când sunt găurite și transformate în bijuterii. — (Art. 1 și 26 din Legea marcatului obiectelor fabricate din metale prețioase).

Monetele străine având curs liberatoriu în țara lor de proveniență și cantitatea de metal prețios ce conțin fiind fixată în mod determinat prin lege în fiecare țară (cum sunt galbenii mari austriaci (leffli) și icosarii turcești de aur) nu au

*) A se vedea în Curierul Judiciar, No. 53 din 28 August 1908.

fi supuse legii marcatului obiectelor fabricate din metale prețioase.

Monetele găurite sau transformate în bijuterii pierzând calitatea de monete, prin voința omului, și în privința lor ne mai putând fi certitudine asupra cantității de metal prețios ce conțin, urmează că ele sunt supuse dispozițiunii legii marcatului.

Deciziunea 124/908. — Respings recursul făcut de Ministerul finanțelor contra sentinței Tribunalului Ilfov, s. III, No. 414/906, dată în proces cu N. Franco.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Marinescu, în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Arion, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

Violarea art. 1 și 26 din Legea marcatului obiectelor din metale prețioase și exces de putere.

«Naffaly Franco a fost pus în contravențiune, fiindcă n'a prezentat la marcarea mai multe monezi străine pe cari le avea expuse spre vânzare și cari nu puteau servi decât de poaloală sau găteală.

«Tribunalul Ilfov, s. III, judecând apelul numitului, l-a admis în parte și a obligat pe Ministerul de finanțe a restitui apelantului parte din obiectele căzute în contravențiune și cari fusesse confiscate.

«Tribunalul își motivează hotărîrea și pe argumentul că monezile a căror restituire a ordonat-o nu constituiesc obiecte, ci sunt monezi neprevăzute de Legea marcatului. Tribunalul a făcut eroare, Legea marcatului cuprinde în dispozițiunile ei toate obiectele chiar și monezile străine atunci când nu pot servi la schimb și când nu pot fi întrebuințate în altfel decât spre a satisface o trebuință a omului, fie acea trebuință cu totul secundară cum este luxul sau vanitatea. Instanța de fond, luând în considerațiune argumente străine pricinii a violat art. 1 și 26 din Legea marcatului obiectelor fabricate din metale prețioase și cu exces de putere a înfirmat în parte procesul-verbal.

Având în vedere sentința Tribunalului Ilfov, s. III, No. 414/907, supusă recursului;

Având în vedere că din această sentință rezultă că Naffaly Franco, recurent în acest proces, a fost condamnat, prin procesul-verbal de contravențiune la Legea marcatului obiectelor fabricate din metale prețioase, dresat de Ion Balbarea, șeful serviciului marcării din Ministerul finanțelor, să plătească 500 lei amendă pentru că s'a găsit în galaratul său de zaraf 21 galbeni mari austriaci negăuriți, 6 icosari turcești, iarăș negăuriți, pe lângă alte monete de aur găurite și bijuterii toate fără marca legală de control a Statului și cari au fost confiscate;

Că, contra acestui proces-verbal de contravențiune, intimatul făcând apel, Tribunalul Ilfov, s. III, judecând afacerea în fond, prin sentința supusă recursului, admite în parte acest apel, reformează procesul-verbal de contravențiune și obligă pe recurentul, Ministerul de finanțe, să restituie intimatului monetele negăurite și anume: 21 galbeni mari și 6 icosari turcești de aur, pe motivul că aceste monete nu pot fi considerate ca obiecte de găteală, fabricate în acest scop, ci ca monete cu putere liberatoare în Statele lor de proveniență;

Având în vedere art. 1 și 26 din Legea marcatului obiectelor fabricate din metale prețioase;

Considerând că, conform dispozițiunilor acestui articol, toate obiectele de aur sau de argint fabricate în țară sau importate din străinătate, sunt supuse controlului fiseului în privința titlului lor;

Că legiuitorul edictând aceste dispozițiuni de lege a voit, pe de o parte, să garanteze pe cumpărător în mod oficial că obiectul este în adevăr fabricat din metale prețioase, iar pe de alta, arătând proporția de aur sau de argint ce conține, să determine valoarea lui comercială;

Că acesta fiind scopul legiuitorului rezultă că, atunci când valoarea obiectului va fi fixă și cantitatea de metal prețios din care e fabricat determinată, într'un mod oficial și indubitabil, sau când el nu este comercial, pe baza cantității de metal prețios ce conține, în acest caz nu este locul să se aplice dispozițiunile acestei legi;

Că în ce privește monezile străine, având curs liberatoriu în țara lor de proveniență și cantitatea de metal prețios ce conțin fiind fixată în mod determinat prin lege, în fiecare țară, nu ar fi admisibil ca un alt Stat să constate sau să pună la îndoială veracitatea garanției ce Statul respectiv o dă monezii sale;

Că, în speță, galbenii mari austriaci (lefti) și icosarii turcești de aur fiind monete cu curs liberatoriu în Statele respective și unele (galbeni mici) chiar în țara noastră, cantitatea de aur ce conțin este fixată și garantată prin legile acelor țări și faptul că aceste monete ar putea să servească și ca obiecte de găteală nu le poate schimba într'un nimic destinațiunea lor și a le da o calificare cu totul alta decât cea de monete pe care o au;

Că, în ce privește monetele găurite sau transformate în bijuterii, ele, prin voința omului pierzând calitatea de monete, și în privința lor ne mai putând fi certitudine asupra cantității de metal prețios ce conțin, urmează să fie supuse dispozițiunilor Legii marcatului;

Că, așa fiind, motivul de casare invocat nefiind fondat, recursul cată să fie respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, S. III

Audiența dela 23 Iunie 1908

Președenția d-lui N. BUDIȘTEANU, Președinte

Zoe Slătineanu cu Goldwurm

Rentă viageră. — Dacă ea poate fi însoțită de clauza neceșibilității și, prin consecință, dacă se poate face poprire asupra ei.

Deciziune. — Dacă un considerant dintr'o hotărîre, ce declară ilicită și de nul efect o clauză de neînstrăinare, poate constitui lucru judecat.

Clauză de neînstrăinare într'o donațiune. — Cazul în care ea nu e nulă și nu anulează donațiunea. — (Art. 1650 din Codul civil).

1. O rentă viageră, înființată cu titlu gratuit, poate să fie însoțită de o clauză de necesitate, potrivit art. 1650 din Codul civil, clauză care trebuie să-și producă efectul ei, și, prin urmare, să împiedice efectuarea de poprire asupra ei.

2. Un simplu considerant dintr'o deciziune, ce declară ilicită și de nul efect o clauză de neînstrăinare, nu poate constitui lucru judecat, când se constată că acest considerant este destinat a susține o chestie cu totul alta, iar nici de cum un punct ridicat de părți, discutat de ele și tranșat prin o hotărîre judecătorească.

3. Când clauza de neînstrăinare, într'o donațiune, este și în interesul datoratorului, această clauză nu e nulă și nu atrage nulitatea donațiunii.

S'au ascultat: d-nii avocați C. C. Arion, C. G. Disescu și M. Gaster, din partea apelantei Zoe Slătineanu;

D-nii avocați Take Ionescu și S. Rosenthal, pentru Fr. Goldwurm.

Curtea,

Având în vedere cererea făcută de Zoe Slătineanu, reprezentată azi prin executorii săi testamentari, în contra creditorilor fiului său Ion G. Leș-Slătineanu, asemenea încetat din viață, și în care cere ca să se declare nul actul de donație făcut fiului său, sau să se revocace această donațiune, pentru neîndeplinirea de condițiuni;

Având în vedere că d-na Zoe Slătineanu, prin actele autentificate de Tribunalul Ilfov, secția III, dăruiește fiului său I. G. Leș-Slătineanu o sumă de 20000 lei anual, asigurați în moșia sa Lizza, cu obligație pentru donatar de a nu ceda această creanță vreunui creditor;

Considerând că Goldwurm, în calitate de creditor al fiului său I. G. Leș-Slătineanu, pentru suma de 136000 lei, cu procente și cheltuieli, în baza unei sentințe executorii, a obținut, la August 1898, o hotărâre prin care se validează, poprirea făcută în mâna d-nei Zoe Slătineanu și care este condamnată să plătească lui Goldwurm suma de 136000 lei; că această hotărâre fiind apelată, Curtea de Craiova, prin decizia No. 4 din 1901, stabilește că I. G. Leș-Slătineanu are un drept de uzufruct constituit prin acel act de donație, iar nu o rentă viageră, și că, prin urmare, suma datorită de d-na Zoe Slătineanu putea fi plătită și poprită;

Considerând că această sumă de 20000 lei, dăruită de d-na Slătineanu fiului său, a fost făcută în scop ca să asigure mijloacele de trai ale acestuia și mai ales a-i înlesni căsătoria și a-i asigura mijloacele de căsătorie;

Considerând că d-na Slătineanu vedea tendințele risipitoare ale fiului său, și când îi făcea această donație sub condiție ca el să nu poată ceda această creanță ca să dea o eficacitate ajutoarelor sale alimentare de cari, de altminterale, era ținută și după lege, spre a nu fi silită să i le dea de două ori;

Că donatarul Leș-Slătineanu nu s'a ținut de obligațiile sale, căci, pe lângă că o mulțime de creditori au poprit această creanță, dar el a și cedat-o altei persoane, lucru neconstat în instanță și dovedit prin actele aflate în dosar;

Considerând că Naumescu și Solomon, creditorii lui I. G. Leș-Slătineanu, făcuseră și ei o poprire la Tribunalul comercial în mânele d-nei Zoe Slătineanu; însă, cum acțiunea de nulitate a donațiunii era pendinte la Tribunalul de fond, când s'a validat poprirea s'a făcut sub rezerva soluțiunei acestei acțiuni, după cum rezultă din sentința No. 1710 din 1901;

Considerând că azi D. Solomon, unul dintre apelanți, nu se prezintă, prin urmare apelul său cată a fi respins, iar în ceea ce privește pe cellalt apellant, Naumescu, rămâne a se cerceta care e natura dreptului constituit de d-na Zoe Slătineanu, adică dacă este o rentă viageră și prin urmare, necesizabilă, conform art. 1650 din Codul civil, sau un drept de uzufruct, în care caz poprirea s'ar putea valida, după cum a făcut Curtea de Craiova față de Goldwurm;

Că însă, față de toți creditorii proprietari, mai rămâne a se discuta chestiunea de a se ști dacă această donațiune nu este revocată prin neîndeplinirea de condițiuni, ceea ce ar avea de rezultat să facă să cadă toate poprirea făcute în baza acestui titlu revocat, chiar aceea a lui Goldwurm;

Considerând că, față cu Naumescu, urmează a se cerceta care este natura dreptului constituit prin sus zisul act de donație, adică dacă constituie o rentă sau un uzufruct;

Considerând că I. G. Leș-Slătineanu n'avea vre-o relație directă asupra moșiei Lizza, el nu avea drept nici să administreze, nici să dispună, n'avea decât un drept de creanță, în raport de obligație între el și mama sa, prin care aceasta se obligă a-i da o sumă de 20000 lei anual;

Că, dacă I. G. Leș-Slătineanu era în realitate un

uzufructuar, el era supus la variațiunea naturală a fondului supus uzufructului, pe când în speță el nu avea drept decât la o sumă fixă a obligației unice, a d-nei Slătineanu, de a-i plăti 20000 lei; că, în fine, asigurarea ipotecară pe care o ia I. G. Leș-Slătineanu asupra moșiei Lizza, dovedește că nu poate fi vorba de uzufruct, ci mai mult de un drept de creanță;

Că această creanță constituind o rentă în favoarea fiului său, ea putea să fie însoțită de o clauză de necezibilitate, potrivit art. 1350 din Codul civil, clauze cari trebuiesc să și producă efectul lor, și, prin urmare, să împiedice pe Naumescu de a putea face o poprire asupra ei;

Considerând că este adevărat că, în ceea ce privește pe Goldwurm, cellalt creditor, Curtea de Craiova prin decizia sus menționată, a socotit că natura dreptului constituit prin actul de donație constituie un uzufruct, și, prin urmare, poprirea trebuie validată;

Considerând că azi d-na Zoe Slătineanu opune lui Goldwurm, în prima linie, nulitatea clauzei de necezibilitate, care atrage după dansa nulitatea întregii donațiuni, și în al doilea rând, față de toți creditorii, revocarea acestei donațiuni;

Considerând că, în ceea ce privește nulitatea acestei clauze ca ilicită, nu se poate susține că și această chestiune a fost vidată de Curtea de Craiova, pentru că părțile n'au ridicat această chestiune atunci, n'au desbătut-o, ceea ce rezultă din concluziunile scrise și un simplu considerant al Curții de Craiova, ce declară ilicită și de nul efect clauza de neînstrăinare, nu poate constitui lucru judecat, căci acest considerant este destinat a susține validarea popririi, iar nici de cum un punct ridicat de părți, discutat de ele și tranșat printr-o hotărâre judecătorească. Că ceea ce confirmă și mai mult că această chestiune nu s'a discutat înaintea Curții de Craiova este că, cu ocazia recursului în Casație, când se ridică chestiunea clauzei ilicite, chiar Goldwurm invocă că această chestiune n'a fost dedusă în instanțele de fond și nu se poate ridica, pentru prima oară, înaintea Curții de casație, ceea ce confirmă și înalta Curte de casație prin decizia secției II-a cu No. 118 din 1901;

Considerând, însă, că această clauză de neînstrăinare, chiar dacă am considera-o alăturată pe lângă un drept de uzufruct constituit de mamă fiului său, nu este nulă și nu atrage nulitatea donațiunii pentru că ea e constituită nu numai în interesul donatarului, dar și a donatorului, spre a asigura o existență fiului său și spre a-l împiedica prin actele sale de înstrăinare să mai ceară o altă pensie alimentară pe care mama o dădora copilului său;

Că e admis în jurisprudență, când clauza de neînstrăinare e și în interesul donatarului, această clauză nu e nulă și nu atrage nulitatea donațiunii;

Considerând însă că d-na Zoe Slătineanu era în drept să conțeze pe această clauză și fiul său era obligat să o respecte, și călcarea acestei prohibițiuni, a înstrăinării, înfrînșia pe d-na Zoe Slătineanu ca, în baza art. 830 și 930 din Codul civil, să ceară revocarea acestei donațiuni;

Considerând că e cert că chestiunea revocării nu s'a discutat niciodată înaintea Curții de Craiova, și, prin urmare, nu se poate invoca lucru judecat tras din această hotărâre, care nu decide nimic în această privință;

Considerând că chiar Curtea de Craiova obligă pe d-na Zoe Slătineanu să plătească lui Goldwurm până ce uzufructul va înceta, și una din cauzele încetării uzufructului e și neîndeplinirea condițiunilor impuse uzufructuarului;

Considerând că această cauză de liberațiune rezultând din revocare, nefiind ridicată și discutată înaintea Curții de Craiova, d-na Zoe Slătineanu este în drept și are interes s'o ridice astăzi, fără ca să i se poată opune excepțiunea lucrului judecat;

Considerând că nu este contestat de părți în instanță că I. G. Leș-Slătineanu și-a călcat obligația sa cedând

creanță ce avea în contra mamei sale, și, prin urmare, cererea de revocare a actului de donație e legitimă;

Având în vedere că apelanta Zoe Slătineanu, reprezentată prin executorii săi testamentari, a făcut cheltuieli în acest apel, pe care Curtea, în aprecierea sa, le fixează la suma de 400 lei, în baza art. 140 din Procedura civilă;

Pentru aceste motive, respinge apelul făcut de D. Solomon și-l admite pe acela făcut de Zoe Slătineanu.
(ss) N. Budișteanu, G. Sărățeanu, D. Florescu

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA III

Audiența dela 7 Noembrie 1907

Președinția D-lui M. BALȘ, Președinte

— Ministerul public cu T. Borneanu —

Sentința civilă No. 1618 *

Escrocherie. — Elementele delictului. — Personalitatea victimei. — Pedepsă. — Cum trebuie aplicată ? — (Art. 332 și 333 din Codul penal).

1. Pentru că delictul de escrocherie simplă s-a existat, este necesar ca manoperele să fie în raport cu personalitatea victimei, iar nu în raport cu un tip abstract de persoană mijlocie.

Astfel, tocmai acei cari au mai multă nevoie de protecțiunea legii, ar rămânea pradă oamenilor abili, fără scrupule, cari au putea profita, fără teamă de răspundere, de naivitatea unor oameni de o inteligență mărginită.

2. În principiu, pedeapsa trebuie să fie proporționată cu gradul de responsabilitate al inculpatului și cu gravitatea leziunii adusă corpului social, prin comiterea infracțiunii.

Prin urmare, pedeapsa trebuie să fie cu mult mai grea, atunci când este vorba despre un om instruit care ocupă o situațiune, decât când este vorba despre un dezmoștenit al soartei, pe care lipsa noțiunii clare a binelui și a răului l-a lăsat pradă instinctelor sale, sau care a fost împins de necesitatea îndeplinirii funcțiilor organice indispensabile continuării existenței sale.

Tribunalul.

Având în vedere că Teodor Borneanu este dat în judecata tribunalului, prin ordonanța definitivă No. 43 din 1907, a d-lui jude-instructor, cab. II, de pe lângă Tribunalul Ilfov, pentru că ar fi săvârșit delictul de escrocherie, prevăzut și pedepsit de art. 332 și 333 din Codul penal;

(Urmează expunerea faptelor ce rezultă din instrucțiunea scrisă și orală urnală în cauză).

Având în vedere că cele narate mai sus se stabilesc din arătările inculpatului și ale lui P. P. Orbescu și din depunerile martorilor audiați;

Având în vedere că, pentru stabilirea existenței delictului, este necesar ca să se reducă chestiunea la cei 3 factori capitali cari, prin combinarea lor, îl vor constitui, și anume: personalitatea lui Orbescu, influența lui Borneanu asupra lui și cifra onorariilor pretins. Toate celelalte chestiuni, ca: sumele pretinse pentru magistrați sau pentru vreun avocat al Casei de depuneri destăinuiri senzaționale ale unor bucatăreșe sau slugi despre existența vreunui alt testament sau eveniment de asemenea natură, opiniunile unui bătrân ostaș asupra avocaților lui Borneanu și celelalte au tot respectul ce, de sigur, îl merită, sunt chestiuni de un ordin cu totul secundar, cari nu luminează chestiunea, mai ales că nu sunt pe deplin dovedite;

Având în vedere că, în ce privește aceste 3 puncte, că cel dintâi este o chestiune de apreciere, că al treilea nu se tăgăduiește și cel de al 2-lea se dovedește din depunerile martorilor audiați de tribunal;

Având în vedere, în ce privește persoana lui Orbescu, că, după cum s'a arătat mai sus, ea este sub media obișnuită a clasei burghezie bogate din care face parte. Om de aproape 30 ani, mentalitatea sa este aceea a unui băiat mijlociu de 13 ani, fiu de magistrat și licențiat în drept, își formează ideile cele mai extravagante asupra modului de distribuie a justiției și asupra luptelor judiciare, sau, mai bine zis, nu are nici o idee despre aceste chestiuni, fire puțin darnică, sacrifică sume colosale la cea dintâi cerere a unui om, pe care, ce-i drept, îl credea prieten. Însă, pentru motive cari ar fi trebuit să-i deschidă ochii, după ce a reclamat cu violență împotriva inculpatului, se împacă cu dânsul, trăește sub teroarea ideii că ar fi pus sub interdicțiune, ceea ce pentru un om normal, de sigur, nu poate constitui un subiect de preocupățiune înainte ca să-l se înfăptuiască, această preocupare denotă o dovadă emanând din partea lui Orbescu (dacă ar mai fi nevoie) că este un om sub media obișnuită din punctul de vedere al dezvoltării facultăților intelectuale. De aceea exagerațiunile lui pentru inculpat sau împotriva sau nu vor fi de natură a fi luate ca dovezi deplin;

Că, dealmintrelea, diversele evoluțiuni ale acestui nenorocit din mână în mână și până ce a ajuns a fi obiectul unei cereri de punere sub consiliu judiciar la secția II, dovedesc o lipsă totală de personalitate;

Având în vedere, în ceea ce privește influența lui Borneanu, că dacă este exact că nu-l izola pe Orbescu de restul lumii, înconjurându-l cu o gardă de oameni armați, totuși, nu se poate tăgădui că cu multă abilitate îl povățuia ca să nu vorbească cu nimeni despre mersul afacerilor sale, și-i arăta pretutindeni dușmani; faptul că îl lăsa să schimbe câteva vorbe cu cineva, să ia informațiuni asupra mersului sănătății interlocutorului său, sau să discute chiar despre vicisitudinile atmosferice nu infirmă afirmațiunea de mai sus. Orbescu era liber fizicește de a se transporta la oricine ar fi voit, însă ceara maleabilă a sufletului său era astfel plămădită de Borneanu încât atunci nici nu ar fi avut curajul ca să deschidă gura față cu alt cineva decât pentru a rosti banalități și generalități. Era firesc ca ascendentul inculpatului să se exercite asupra unei naturi ca cea descrisă mai sus, menită ca să fie pradă unui om inteligent, șiret și hotărât. Ascendentul luat din primele momente, dela moartea tatălui lui Orbescu, era întreținut în continuu de inculpat prin sfaturi meșteșugite prin aluziuni nelincetate la dușmani și la pericolele ce înconjurau pe Orbescu din toate părțile, sub povara cărora, de sigur, că ar sucomba. Dacă Borneanu nu ar fi acolo ca să-l scape; mai ales perspectiva punerii sub interdicțiune era arma cea mai puternică care impresiona în gradul cel mai înalt pe ființa cu totul lipsită de voință a lui Orbescu. Dealmintrelea dovada cea mai palpabilă, și cea mai vie, a influenței extraordinare a lui Borneanu asupra lui Orbescu, a fost atitudinea acestuia în fața tribunalului în momentul când a declarat (la 14 Septembrie) că s'a împăcat cu inculpatul, în fiecare moment se uita la inculpat și nu pronunța declarațiunile sale decât după ce se vedea aprobat de acesta;

Având în vedere că, în ceea ce privește suma de 760.000 lei, primită de Borneanu, nu poate fi ținută în seamă susținerea inculpatului că este vorba despre un onorariu comisiți între avocat și client;

În primul rând, ceea ce a determinat remiterea sumei, nu a fost calitatea de avocat a lui Borneanu, ci dominațiunea pe care o exercita în calitate de inger ocrotitor al intereselor lui Orbescu. Și, apoi, dacă este cert că atunci când pentru un serviciu nelismnat îi cere un preț exorbitant, acest singur fapt încorect nu constituie o escrocherie, totuși faptul ia acest caracter, a-

*) Această sentință a fost confirmată de Curtea de apel din București, s. I, prin decizia No. 635/908, adoptând în total, motivele sentinței, dar a redus pedeapsa la o lună închisoare și 50 lei amendă.

tunci când se ia această sumă, pentru că acel care o dă a fost adus în situațiunea de a nu o putea refuza;

Că afirmațiunea inculpatului că o parte din sumă reprezintă o remunerațiune, pentru că s'ar fi însărcinat a-i exploata moșiile, nu poate fi admisă, căci singur a recunoscut că nu are cunoștință de agricultură;

Considerând că, în lipsa unui tarif, este admis că cifra onorariilor variază după valoarea și importanța afacerii; că, de asemenea, notorietatea profesionistului este un element de căpetenie, însă acest element nu rezidă în aprecierea profesionistului însuși asupra personalității sale, căci este foarte greu ca cineva să se cunoască singur, și mai adesea ori omul are o opiniune exagerată despre meritele sale, și este dispus a-și atribui un talent pe care nu-l posedă; ceea ce constituie renumele este opiniunea cunoscătorilor asupra valorii profesionistului; de sigur, se poate întâmpla ca această opiniune să fie greșită și ca un talent mare să rămâne în întineric, pe când o mediocritate va fi cotoată; dar, totuși, aceasta nu poate justifica o egalitate completă înaintea onorariului. Deci, este incontestabil că un avocat, care nu are o reputațiune notorie și căruia să încredințeze o afacere de o importanță mijlocie, nu poate reclama onorarii ridicate. Faptul că nu există în această privință reguli scrise, nu poate sustrage de sub examinarea judecătorului penal cazul celui care nu le observă;

Având în vedere că inculpatul a căutat să-și scuze fapta, bazându-se pe împrejurarea, semnalată de maritorii Gheorghe Danielopol, că s'ar accuza onorarii enorme unor avocați avându-se în vedere nu talentul lor, ci numai situațiunea lor politică;

Având în vedere că tribunalul nu poate examina astăzi dacă această afirmațiune este conformă în totul cu realitatea sau este o părere pesimistă a fostului decan de Ilfov;

Că însă, în cazul când ar fi exactă ipoteza aceasta, — practică regretabilă și rușinoasă care denotă din partea acelor cari o întrebunțează, sentimente atât de înjositoare pentru prestigiul și demnitatea magistraților țării, — totuși, nu poate constitui pentru inculpat un motiv ca să fie scutit de pedeapsă și n'ar putea fi privit nici ca o circumstanță ușurătoare. Aceasta în cazul când Borneanu ar fi în situațiune de a putea trafica de influența sa;

Având în vedere că inculpatul, ori cât de inteligent ar fi, nu ocupă un loc de frunte în Baroul județului Ilfov, și, cu toate că era cunoscut și nu se afla printre cei din urmă, totuși nu se poate susține că era cotoat printre cei dintâi, ci printre cei mijlocii;

Că, în asemenea condițiuni, el nu poate cere ca serviciile sale să fie renumerate peste valoarea lor cotoată; că, dacă cerea acest lucru dela un om normal, el nu comitea decât o incorectitudine; că însă procedând astfel cu un om de o inteligență inferioară, pe care în acest scop tinse să-l aducă sub dominațiunea sa, el comite o escrocherie;

Considerând că, într-adevăr, nu se poate susține într'un mod serios că numai în scopul de a încerca o experiență de psihologie, Borneanu a dresat pe victima sa în modul arătat mai sus; este învedereat că a făcut acest lucru în scopul de a realiza un câștig, și intențiunea lui frauduloasă mai reiese pe deplin din faptul că a spus lui Orbescu că dădea avocaților Danielopol și Ferichide o sumă oarecare, iar în realitate le-a dat un onorar mult mai mic;

Considerând că, pentru ca să existe delictul de escrocherie simplă, este necesar ca manoperile să fie în raport cu personalitatea victimei, iar nu în raport cu un tip abstract de persoană mijocie. Altfel, tocmai acei cari au mai multă nevoie pe protecțiunea legii, ar rămâne prada oamenilor abili, fără scrupule, cari ar putea profita, fără teamă de răspundere, de navitatea unor oameni de o inteligență mărginită. Și dacă s'a susținut că aplicarea legii îngăduie ca delicienții, cari cunosc finețele ei, să scape adeseori nepedepsiți, rigorile

întinzându-se în contra celor mai puțin pricepuți, nu se poate admite ideea că legea să ocrotească iarăși numai pe cei inteligenți, atunci când sunt păgubiți, ne-socotind interesele celor slabi de minte;

Că nu se poate tăgădui că a existat și alterarea adevărului, căci Borneanu a făcut să treacă de adevărate, în mintea lui Orbescu, fapte pe cari le-a denaturat; că paguba este mai mult decât reală;

Că, astfel fiind, sunt întrunite toate elementele delictului, prevăzute și pedepsite de art. 332 și 333 din Codul penal, al căror text s'a citit în ședință publică;

Considerând, în ceea ce privește aplicarea pedepsei, că în principiu pedeapsa trebuie să fie proporțională cu gradul de responsabilitate al inculpatului și cu gravitatea leziunii adusă corpului social prin comiterea infracțiunii;

Că, în consecință, pedeapsa trebuie să fie cu mult mai grea atunci când este vorba despre un om instruit, care ocupă o situațiune, decât când este vorba despre un desmostenit al soartei, pe care lipsa noțiunii clare a binelui și a răului l-a lăsat pradă instinctelor sale, sau care a fost împins de necesitatea îndeplinirii funcțiilor organice indispensabile continuării existenței sale;

Că dacă, pentru garantarea respectării drepturilor fie căruia, legea a hotărât ca să încredințeze numai unei categorii speciale de oameni apărarea acestor drepturi, atunci când sunt lezate, nu trebuie pierdut din vedere că scopul privilegiului acordat este ocrotirea intereselor justițiabililor ca să nu se pericliteze interesele lor încredințându-se primului venit, lipsit de cunoștințele speciale necesare. Scopul nu este cătuș de puțin favorizarea celor desemnați pentru apărarea drepturilor, și dacă se transformă instituțiunea, încât să devie un monopol de exploatare în privra justițiabililor, se schimbă cu desăvârșire rostul instituțiunii;

Că este cert că o asemenea deturnare dela scopul legii este foarte periculoasă intereselor Societății și că justiția este datoră ca să vegheze și să pedepsească cu cea din urmă severitate abateri de asemenea natură, căci, altfel, ar fi să și reducă rolul la acela de spectator dezinteresat, pe când legea i a dat rolul de factor activ;

Pentru aceste motive, redactate de d. l. președinte, condamnăm pe Teodor Borneanu la 10 luni închisoare corecțională și la 26 lei amendă, în baza art. 332 și 333 Codul penal

(ss) M. A. Balș, N. Steriade, L. N. Ștefănescu.

JUDECĂTORIA RURALĂ ONEȘTI (BACĂU)

Audiența dela 8 Augst 1908

Cartea de judecată penală No. 444

Legea monopolului vânzării băuturilor spirtoase. — Introducerea în cărciumă a unei noi cantități de băuturi spirtoase după 1 Maiu 1908. — Pedepsirea acestui fapt, independent dacă aprovizionarea s'a făcut pentru cărciumar sau pentru altul.

Probă cu martori. — Lipsă de interes. — Infracțiuni la Legea monopolului vânzării băuturilor spirtoase. — Clasificarea lor ca delice sau contravențiuni, după pedeapsa aplicată — Circumstanțe atenuante. — Admiterea lor când faptul e pedepsit ca delict. — (Art. 48 din Legea monopolului vânzării băuturilor spirtoase, și art. 1, 8 și 9 din Codul penal).

1. Ceea ce legiuitorul din 1908 a voit să oprească prin cuvântul "aprovizionare, din primul aliniat al art. 48 din Legea monopolului vânzării băuturilor spirtoase, este faptul introducerii unei noi cantități de băuturi după 1 Maiu 1908, într-o cărciumă tolerată numai pentru a-și desface băuturile de cari dispunea la promulgarea legii, fără însă a distinge dacă această aprovizionare este făcută pentru sine

sau pentru un altul, destul numai să fi existat într-o asemenea cărmă.

Prin urmare, este fără interes admiterea probei cu martori cerută de un cărmăruș spre a dovedi că aprovizionarea cu o nouă cantitate de băuturi nu este făcută pentru dânsul, ci pentru un altul, asemenea probă ne fiind de natură a scoate faptul de sub prevederile art. 48 din Legea monopolului vânzării băuturilor spirtoase.

2. Art. 1, 8 și 9 din Codul penal precizează că anumite infracțiuni se numesc delictive și că contravențiuni, și această clasificare fiind generală pentru orice fel de infracțiuni, urmează a se aplica și la acele prevăzute de Legea monopolului vânzării băuturilor spirtoase, ținându-se seamă de pedeapsa ce le aplică după cum de altfel reiese din art. 51, alin. II, din Legea judecătorilor de ocoale care dă în competența acestei instanțe judecarea abaterilor calificate contravențiuni de Legea pentru monopolul vânzării băuturilor.

Prin urmare, când pedeapsa aplicată pentru o asemenea abatere este din acelea prevăzute de art. 8 din Codul penal pentru delictive corecționale, o asemenea pedeapsă poate fi micșorată prin acordarea circumstanțelor atenuante.

Judecata,

Asupra acțiunii penale de față prin care Vasile Bucur este dat judecății pentru că a contravenit art. 48 din Legea pentru monopolizarea vânzării băuturilor spirtoase în comunele rurale;

Având în vedere că din procesul-verbal al primăriei Onești No. 1829 din 1 August 1908, din depunerea martorului S. Goagă, audiat sub prestare de juraământ, cât și din mărturisirea făcută în instanță de inculpat, se constată că V. Bucur, având cărmăruș ce nu s'a transformat în cărmăruș comunal la 1 Maiu a. c. cu vreo 2-3 zile înainte de 31 Iunie 1908 a trimis un om al său la cărmărușul S. Goagă de i-a cumpărat 9 litri rachiu pe cari aducându-i-le în cărmăruș sa, 5 litri din ele le-a dat lui C. Goagă, iar restul de 4 litri l-a pus în sticle și oprit în cărmăruș sa, unde s'au și găsit și confiscat de primăria locală la 1 August 1908;

Având în vedere că aceea ce legiuitorul din 1908 a voit să oprească prin cuvântul aprovizionare, din primul alineat al art. 48, este faptul introducerii unei noi cantități de băuturi, după 1 Maiu 1908, într-o cărmăruș tolerată numai pentru a-și desface băuturile de cari dispunea la promulgarea legii, fără de a distinge dacă această aprovizionare este făcută pentru sine sau pentru un altul, destul numai să fi existat într-o asemenea cărmăruș, cum este faptul de mai sus comis de V. Bucur;

Și că, prin urmare, proba cu martori cerută de dânsul spre a dovedi că această aprovizionare nu este făcută pentru el, ci pentru un altul, nu-i de nici un folos în cauză; căci nu-i de natură a scoate faptul său de sub prevederile art. 48 din Legea monopolului vânzării băuturilor spirtoase în comunele rurale, care, citindu-se în ședință publică, zice:

«Toate cărmărușurile, ce ar exista la promulgarea legii de față în comunele rurale și n'ar fi transformate în cărmărușuri comunale, sunt datorate să-și desfacă băuturile de cari ar dispune până la 1 Septembrie 1908. Dacă însă se va constata că vreuna din aceste cărmărușuri s'a aprovizionat cu băuturi noi, după 1 Maiu 1908, proprietarul acelei cărmărușuri va fi condamnat la o amendă de 500 lei, la confiscarea băuturilor și la închisoare dela o lună la trei luni»;

Având în vedere că abaterile prevăzute de această lege a monopolului vânzării băuturilor spirtoase pot fi calificate contravențiuni sau delictive, după pedeapsa

ce le aplică, și după cum de altminteră o spune categoric chiar același legiuitor din 1908 prin art. 51, alin. 2 din legea pentru judecătoria de ocoale, când zicea: «cu aceeași competență se judecă și abaterile calificate contravențiuni delictive de Legea pentru monopolizarea vânzării băuturilor»;

Având în vedere că art. 1, 8 și 9 din Codul penal precizează că anumite infracțiuni se numesc delictive și că contravențiuni, și că această clasificare fiind generală pentru orice fel de infracțiuni urmează a se aplica și la acele prevăzute de această Lege a monopolului vânzării băuturilor spirtoase;

Având în vedere că pedeapsa prevăzută de art. 48 din această lege este din acelea prevăzute de art. 8 din Codul penal pentru delictive corecționale și că, prin urmare, această pedeapsă poate fi micșorată de noi prin acordarea circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 61, alin. ultim din Codul penal, care, de asemenea, cetindu-se în ședință publică, zice:

«Tribunalele pot să substituie, în asemenea caz, închisoarea amenda, fără însă să se poată coborî, în nici un caz mai jos de simplă poliție»;

Și apreciind că în favoarea inculpatului sunt circumstanțe atenuante;

Pentru aceste motive, condemnă, etc.

(s) D. Ardeleanu.

Grefier, (s) Gh. Theodor

INFORMAȚIUNI

A apărut:

În editura Sococ & Co.: *Ediția III-a revizuită și adăugită* LEGEA ASUPRA TAXELOR DE TIMBRU ȘI ÎNREGISTRARE, promulgată la 24 Februarie 1900, pusă în lucrare la 1 Martie 1900, cu modificările introduse prin legile din: 31 Martie 1901, din 14 Martie 1903, din 1 Mai 1904, din 2 Iunie 1905, din 15 Iunie 1905, din 26 Februarie 1906, din 1 Iunie 1906 și din 10 Martie 1907, în concordanță cu *Totă legea* a judecătorilor de Ocoale, adnotată și comentată de d-l Corneliu Botez, Președinte la Secția II-a a Tribunalului Covurlui;

Acest comentariu, cel mai complet, asupra taxelor de timbru și înregistrare cuprinde: *Desbaterile parlamentare, toate circularele și ordinele Ministerelor de finanțe și justiție, comparațiuni cu legile vechi, bogate observații asupra textelor legii, jurisprudența la zi cu adnotări, rezolvirea chestiunilor controvertate, etc.*

La sfârșitul comentariului, legea cuprinde un *index alfabetic* complet de taxe și scutirile prevăzute de legea timbrului și *celelalte legi în vigoare* și o *tabă alfabetică generală* de chestiunile și observațiile tratate de autor, ceace va permite mănuierea ei cu ușurință de d-nii Magistrați, avocați, administratori financiari, controlori fiscali, cum și de toți cei interesați.

Prețul unui exemplar, cuprinzând 412 pag., *legat flexibil* 5 lei. Depozit la ziarul *Curierul Judiciar*, care servește la cerere ori ce cărți de drept.

„Colecțiunea generală a Legilor României” este titlul unei importante lucrări apărute acum, care conține Legile, convențiunile, aranjamentele, Decretele, regulamentele, deciziunile ministeriale din 1906, toate cu adnotări istorice și de concordanță; luate de d-nii At. C. Kivu, consilier la Înalta Curte de casăție și justiție; Dem. C. Bădulescu, avocat, G. St. Bădulescu, Prim-Grefier la Înalta Curte de casăție; I. Ionescu-Dolj, judecător de instrucție la Trib. Ilfov; G. D. Nedeleu, directorul afacerilor judiciare din Ministerul de justiție; Victor Rațiu, At. Ștefănescu-Galați și Const. Țănescu, avocați.

Această lucrare, unică în țară la noi, s'a tipărit într-un format mare ca Dalloz, pe hârtie velină, cuprinzând 800 pagine. Prețul 20 lei. Depozit la «*Curierul Judiciar*», care servește la cerere orice cărți de drept, contra raloare, mandat sau ramburs.